

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **J. F.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 21.7.2014, č. j. MSK 77003/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 30.9.2014 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21.7.2014, č. j. MSK 77003/2014 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zrušil výrok I. rozhodnutí Magistrátu města Ostravy a řízení o přestupcích dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zastavil a ve zbytku odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu je nesrozumitelný. Správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, že protiprávního jednání se žalobce dopustil „v Ostravě v ulici Plzeňská ve směru jízdy na Mošnov“. Takové určení místa protiprávního jednání není dostatečné a výrok proto není srozumitelný. Dle zjištění žalobce je ulice Plzeňská dlouhá 9,9 km, prochází zastavěným i nezastavěným územím obce, dokonce též vede mimo území obce a nelze tak postavit najisto, že k údajnému překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobce došlo v těsné blízkosti dopravního značení označujícího konec obce v místě, kde absentuje zástavba nebo dokonce mimo obec. Nelze tak učinit jednoznačný závěr, že rychlost byla

překročena v takovém úseku obce, kde platí nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.

Žalobce dále uvedl, že správní orgán ani řádně nezjistil skutkový stav, neboť tvrzení, že rychlost byla překročena v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí a není tak zřejmé, z jakých důkazů správní orgán k takovému závěru dospěl. Poznamenal, že po přezkoumání místa, kde došlo k měření, zjistil, že měření se uskutečnilo až za hranicí úseku, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h.

Žalobce dále namítal, že byl sice vyzván k odstranění vady podání spočívající v podání banketního odvolání, avšak nebyl poučen o následcích neodstranění takové vady. Naopak výzva obsahovala nepravdivé poučení, které v důsledku krátilo žalobce na právu dle § 36 odst. 1 správního řádu. Výzva k odstranění vady podání v usnesení ze dne 13.5.2014 obsahovala toliko poučení, že „k podání podanému po této lhůtě správní orgán dle ust. § 36 odst. 1 správního řádu nepřihlédne“. Taková výzva však uvedla žalobce, jako právně neznalou osobu, jakož i jeho zástupce, též osobu práva neznalou, v omyl. Účastník řízení má totiž právě dle § 36 odst. 1 správního řádu kdykoliv v průběhu řízení vyjádřit své stanovisko. Účastník řízení tak má právo doplnit odvolání kdykoliv v průběhu řízení, tj. do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Pokud správní orgán toto právo účastníku řízení omezil a předeslal, že k podání učiněnému po uplynutí správním orgánem stanovené lhůty nepřihlédne, fakticky tak uvedl žalobce v omyl a krátil jej na svém právu kdykoli v řízení vyjádřit své stanovisko. Pokud tedy žalobce lhůtu zmeškal a měl zájem odvolání doplnit následně, již tak neučinil, neboť by takový úkon považoval, ve smyslu vadného poučení správního orgánu, za nadbytečný, kdy tento by k němu nepřihlédl. Nadto je správní orgán povinen ve výzvě k odstranění vady podání (výzvě k doplnění odvolání o odvolací důvody) účastníka řízení poučit o následcích neodstranění vady podání. Žalobce uvedl, že tak mohl očekávat, že pokud odvolání nedoplní, tak k tomuto nebude vůbec přihlíženo, neboť na celé podání bude hleděno jako na podání vadné. V takovém případě je možné rozhodnutí žalovaného označit za překvapivé, neboť jako účastník řízení nemohl s ohledem na dosavadní průběh očekávat jeho vydání, kdy naopak mohl očekávat, že k jím podanému odvolání správní orgán nepřihlédne.

Žalobce rovněž namítal nesprávné posouzení důkazu výstupem z měřícího zařízení (součást oznámení o přestupku), který jako jediný důkaz prokazuje, jaká rychlost byla vozidlu žalobce naměřena. Z fotografie z měření je zřejmé, že záměrný kříž vůbec nemíří do plochy vozidla, nýbrž pod vozidlo. Z toho je zřejmé, že předmětem měření nemohlo v žádném případě být vozidlo žalobce. Jelikož však došlo ke změření rychlosti (měřící zařízení nevyhodnotilo měření jako chybné), paprsek musel být odražen o rovinu vozovky (vzhledem k velmi malému úhlu dopadu nedošlo k rozptýlení) a došlo k jeho rozptylu v ploše jiného vozidla pohybujícího se geometricky za vozidlem žalobce. Na fotografii je sice vozidlo žalobce, změřená rychlost však nebyla rychlostí pohybu tohoto vozidla, ale vozidla jiného. Dle názoru žalobce měl správní orgán vyhodnotit fotografii z měřícího zařízení a věnovat se posouzení, zda nemohlo dojít k chybě při měření a zda záměrný kříž je skutečně zaměřen na vozidlo žalobce. Správní orgán měl tedy provést jako důkaz návodem k obsluze měřícího zařízení a přezkoumat, zda měření vykazuje veškeré parametry dle tohoto návodu, kdy jedním z těchto je též umístění záměrného kříže na měřeném vozidle. Předložený důkaz o naměřené rychlosti s určitostí nesvědčí pro závěr, který správní orgán učinil ve svém rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Místo přestupku je označeno dostatečně tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Skutečnost, že místo přestupku se nachází v obci, vyplývá z údaje „v Ostravě“. Je zřejmé, že jde-li o rozhodnutí o přestupku, označuje tento údaj obec ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoli katastrální území či obec ve smyslu zákona o obcích. Skutečnost, že jde o zastavěné území, je mimo jiné zjevná rovněž ze snímku z rychloměru. Skutečnost, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h je ve výroku výslovně uvedena a prokázána oznámením přestupku sepsaným na místě, snímkem z rychloměru a výpověďmi svědků. Žalobce ve správním řízení tyto důkazy ničím nezpochybnil, žádné skutkové (ani jiné) námitky neuvedl, nevyužil svého práva vyjádřit se k věci a k provedeným důkazům, uvádět skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu. Jestliže tak činí až ve správní žalobě, namítá žalovaný, že správní soud není třetí instancí správního řízení, má pouze posoudit, zda správní orgány zjistily ve správním řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

K námitce žalobce ohledně výzvy k doplnění blanketního odvolání žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně v souladu s § 37 odst. 3 ve spojení s § 82 odst. 2 správního řádu usnesením vyzval žalobce k doplnění chybějících náležitostí podání, konkrétně důvodu odvolání, k čemuž mu v souladu s § 39 odst. 1 správního řádu určil lhůtu 5 pracovních dnů. Zároveň tímto usnesením v souladu s § 36 odst. 1 správního řádu rozhodl, že k podání podanému po uplynutí této lhůty nepřihlíďne. Žalobce si zcela mylně vykládá tuto větu tak, jakoby bez doplnění odvolání nemělo být k původnímu blanketnímu odvolání vůbec přihlíženo, avšak nic takového z předmětného usnesení nevyplývá. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně jej nepoučil o následcích neodstranění vady podání, žalovaný uvedl, že nedoplnění blanketního odvolání nemá, neboť správní orgán je povinen projednat i blanketní odvolání a rozhodnout o něm. Námitka absence takového poučení je tedy nedůvodná. Žalobcem označený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 99/2010-67 na projednávanou věc nedopadá, neboť v něm byla řešena jiná procesní situace, kdy správní orgán účastníka k doplnění blanketního odvolání vůbec nevyzval. Uvedl-li žalobce, že očekával, že k odvolání nebude vůbec přihlíženo, je toto tvrzení jen těžko uvěřitelné, neboť kdyby žalobce očekával, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabude právní moci (marným uplynutím odvolací lhůty), neměl by jediný rozumný důvod podávat správní žalobu. K námitce o nesprávném vyhodnocení důkazu v podobě výstupu z rychloměru, žalovaný uvedl, že záměrný kříž na fotografii zjevně míří na měřené vozidlo, nikoli pod něj. Skutečnost, že měření proběhlo zcela správně je prokázána již tím, že snímek z rychloměru je ve velmi dobré kvalitě, vykazuje zcela standardní podobu, žádné ze zaznamenaných údajů si neodporují, měřené vozidlo je zachyceno v celém objemu a hodnota rychlosti není zjevně nereálná. Žalovaný tedy nevidí nejmenší důvod pochybovat o závěru, že měření proběhlo řádně a získaný výsledek je správný. Způsob měření rychlosti je totiž v maximální míře automatizovaný, veškeré údaje rychloměr vyhodnocuje samočinně a v případě, že by technické parametry situace nebo nastavení rychloměru neodpovídaly požadavkům na měření kladeným, rychlost vozidla by buď vůbec nebyla změřena a snímek vozidla by nebyl pořízen, nebo by snímek vykazoval evidentní anomálie např. v podobě prázdného snímku, zachycení jen minimální části vozidla nesprávným způsobem apod. Tvrzení žalobce, že paprsek rychloměru byl odražen o rovinu vozovky a následně od jiného vozidla zpět do rychloměru podle žalovaného odporuje fyzikálním zákonům.

Za souhlasu účastníků řízení soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba byla u soudu podána dne 29.9.2014 (doplněná ve lhůtě 3 dnů elektronickým podáním opatřeným zaručeným elektronickým podpisem) včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zmocněnce dne 29.7.2014.

Krajský soud ze správního spisu Magistrátu města Ostravy a správního spisu žalovaného zjistil následující pro věc významné skutečnosti. Dne 27.8.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 27.8.2013 v 13:25 hodin bylo na ulici Plzeňská (Slučí) Ostrava-Jih ve směru jízdy na Mošnov předepsaným způsobem zastaveno osobní motorové vozidlo BMW 330XD, RZ X, které řídil žalobce, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu. Řidiči byla radarem Prolasser MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 76 km/h v místě, kde je maximální dovolená rychlost 50 km/h v obci. Řidič svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a tímto je podezřelý ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Řidič na místě s blokovým řízením nesouhlasil, proto bylo sepsáno oznámení přestupku. Čas snímku 13:24:47 hodin. Po odečtení tolerance radarem je výsledná rychlost 73 km/h. Dechová zkouška byla negativní. Oznámení přestupku žalobce odmítl podepsat. Součástí spisu je záznam o přestupku včetně fotodokumentace vozidla s vyznačeným zaměřovacím křížem směřujícím do středu motorového vozidla těsně pod registrační značku, tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla, specifikaci místa měření – ulice Plzeňská, Slučí, včetně časového údaje). Součástí záznamu o přestupku je fotografie detailu registrační značky vozidla. Z fotografie je patrné, že vozidlo tovární značky BMW, RZ X jede okamžitou rychlostí 76 km/h po vícepruhové pozemní komunikaci v městské zástavbě. Ve spise se nachází ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70325-12 ze dne 27.11.2012 s platností do 26.11.2013 pro silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI, výrobní číslo UX018452, osvědčení policisty V.K. pro obsluhu měřicího zařízení, výpis z evidenční karty řidiče, fotodokumentace žalobce, jím předložených dokladů, vozidla žalobce a sepsaného oznámení přestupku. 8.10.2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc ze dne 20.8.2013, jíž žalobce zmocnil Ing. M. J., bytem P.9, P. M. 2117/23 k zastupování v předmětném správním řízení.

Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 18.11.2013 bylo zjištěno, že žalobci bylo doručeno do vlastních rukou 30.10.2013 a jeho zmocněnci Ing. M. J. 5.11.2013. Žalobci bylo kromě jiného sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 27.8.2013 v čase 13:25 hodin v Ostravě po ulici

Plzeňská ve směru jízdy na Mošnov jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW, RZ X v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h překročil uvedenou rychlost, kdy mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 76 km/h a po odečtu povolené tolerance radaru stanovené výrobcem na ± 3 km/h, pak byla rychlost jím řízeného vozidla stanovena na 73 km/h. Tím měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost jízdy nejméně o 23 km/h. Žalobce byl současně poučen kromě jiného dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, § 36 odst. 3, § 37 a § 59 správního řádu. Žalobce a jeho zmocněnec byli posléze uvědoměni, že z důvodu neúčasti zakročujících policistů, kteří byli předvoláni jako svědci, se ústní jednání nařízené na den 18.11.2013 nekoná. Správní orgán I. stupně poté se shodným poučením jako v předchozím předvolání nařídil ústní jednání na 18.2.2014, k němuž řádně předvolal žalobce a jeho zmocněnce dne 23.1.2014, respektive 30.1.2014. K ústnímu jednání správní orgán předvolal též svědky – zakročující policisty pprap. V. K., pprap. D. O., O. P. a pprap. M. Z.

V protokolu o ústním jednání ze dne 18.2.2014 je zaznamenáno, že žalobce se k ústnímu jednání nedostavil. Přítomen byl jeho zmocněnec Ing. M. J. Po sdělení předmětu řízení a po zopakování obvinění byl zmocněnec seznámen s obsahem spisové dokumentace a správní orgán v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu provedl důkaz listinami, oznámením přestupku, výpisem z evidenční karty řidiče, záznamem o přestupku včetně fotodokumentace, ověřovacím listem, osvědčením. Policisté Z. a O. byli vyslýcháni k jinému přestupkovému jednání žalobce spočívajícímu v neoprávněném držení telefonního přístroje. Co se týče výpovědi svědka nstržm. K., pak ten po zákonném poučení uvedl, že dne 27.8.2013 prováděli policisté měření rychlosti na ulici Plzeňská, jež se kříží s ulicí Slučí, ve směru na Mošnov. Svědek byl velitelem hlídky a zajišťoval obsluhu radaru. V označenou dobu změřil motorové vozidlo řízené žalobcem, jež překročilo nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o více jak 20 km/h. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zaznamenáno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam. Na základě žádosti zmocněnce svědek nakreslil plánec s místem stanoviště laserového rychloměru. Svědek byl řádně proškolen k ovládání předmětného laserového rychloměru a na otázku zmocněnce žalobce detailně popsal základní úkony a činnosti související s ovládáním laserového rychloměru s tím, že výstupy následně zpracovává přestupkové oddělení. Svědek rovněž uvedl, že proškolení policistů k obsluze rychloměru provádějí certifikovaní školitelé, kdy se nejprve provede teoretická část, jak radar vlastně funguje a poté se přistoupí k praktické ukázce. Účastníkům je pak vydán certifikát o proškolení. Tímto proškolením prošel i svědek. Hustota provozu byla střední, k záměně vozidla ani řidiče dojít nemohlo, změřené vozidlo bylo jediné BMW černé barvy, které v danou dobu místem projíždělo. Navíc v případě vozidla nemůže ani dojít k záměně, neboť svědek si registrační značku změřeného vozidla ihned ověřil z fotodokumentací z radaru. Žalobce na místě samém po sdělení přestupku oznámil, že chce být oznámen správnímu orgánu. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že po výpovědi svědků a celkovém seznámení se spisem zmocněnec žalobce požádal správní orgán o stanovení lhůty k písemnému vyjádření, případně navrzení důkazů. Usnesením ze dne 24.2.2014 byla žalobci stanovena lhůta 5 pracovních dnů ode dne doručení usnesení k vyjádření a k případným dalším návrhům ve věci. Usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce 5.3.2014. Žádné písemné vyjádření ani návrhy na doplnění dokazování žalobce již poté neučinil, a ani správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí dne 3.4.2014 správní spis o žádné nové podklady nedoplňoval.

Rozhodnutím ze dne 3.4.2014 Magistrát města Ostravy rozhodnutím č. j. SMO/127641/14/DSČ/StoP uznal žalobce vinným kromě jiného tím, že dne 27.8.2013 v čase 13:25 hodin v Ostravě po ulici Plzeňská ve směru jízdy na Mošnov jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW, RZ X v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h překročil uvedenou rychlost, kdy mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 76 km/h a po odečtu povolené tolerance radaru stanovené výrobcem na ± 3 km/h, pak byla rychlost jím řízeného vozidla stanovena na 73 km/h. Tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy nejméně o 23 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (výrok II.) Za spáchání přestupků (viz výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně – přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu) byla žalobci uložena souhrnná sankce pokuty ve výši 2.500,- Kč, povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku v částce 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti sankce pokuty a nákladů řízení. Správní orgán I. stupně současně zastavil řízení ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že označeného dne v Ostravě na ulici Hornopolská jako řidič motorového vozidla RZ X, neměl při řízení u sebe řidičský průkaz, neboť spáchání tohoto skutku mu nebylo prokázáno.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které přes výzvu učiněnou usnesením ze dne 13.5.2014 s poučením dle § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu s tím, že v odvolání není uvedeno, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, ve stanovené lhůtě nedoplnil. Správní orgán v usnesení uvedl, že k podání podanému po této lhůtě dle ust. § 36 odst. 1 správního řádu nepřihlédne. Výzva k doplnění odvolání byla zmocněnci žalobce doručena do vlastních rukou dne 22.5.2014.

O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 21.7.2014, č. j. MSK 77003/2014. Stran přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci, žalovaný konstatoval, že prostřednictvím vyjmenovaných důkazů v souladu s ust. § 3 správního řádu bylo v řízení bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce dne 27.8.2013 okolo 13:25 hodin v Ostravě na ulici Plzeňská ve směru jízdy na Mošnov jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW, RZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 23 km. Skutkový stav žalobce, potažmo jeho zmocněnec nijak nezpochybnil, neboť za celou dobu nevzněl v řízení žádnou konkrétní námitku. Žalovaný shledal zjištění přestupku a jeho prokázání v řízení před správním orgánem za odpovídající obvyklému stavu, kdy rychlost vozidla byla změřena rychloměrem, který byl metrologicky ověřen, policistou, který byl k měření rychlosti proškolen, a výstupní snímek z rychloměru má zcela standardní podobu, přičemž žádný ze zaznamenaných údajů ani dále v řízení zjištěných skutečností si neodporují. Pochybnosti pak nevyšly najevo ani stran identity obviněného jako pachatele přestupku. Žalovaný se ztotožnil i se závěry právními, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže rozvedl a zabýval se též odůvodněním stanovené sankce.

Podle ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Krajský soud neshledává důvodnými námitky žalobce o nedostatečném zjištění skutkového stavu. Krajský soud má za to, že z provedených důkazů, a to oznámení přestupku, záznamu o přestupku, na němž je zachyceno předmětné vozidlo žalobce a jeho okamžitá rychlost, přičemž z fotodokumentace je patrný záměrný kříž, který je lokalizován do místa na přední masce měřeného vozidla, a to do jeho středu těsně pod tabulkou registrační značky, čili laserový paprsek byl zaměřen do té části vozidla, která byla vůči směru jízdy automobilu v kolmé poloze a nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že by došlo k rozptylu paprsku v ploše jiného vozidla za vozidlem žalobce – záměrný kříž na fotografii míří na měřené vozidlo nikoli pod něj či na vozidlo jedoucí za vozidlem žalobce, to vše ve spojení s výpověďmi svědka, bylo zcela jednoznačně prokázáno, že byla v daném místě a čase změřena rychlost motorového vozidla řízeného žalobcem tovární značky BMW, RZ X. Za důvodné nelze uznat ani žalobní námitky o korektnosti měření s tím, že správní orgán měl zkoumat, zda rychloměr byl užit v souladu s návodem k obsluze. Z výsledku svědka – zakročujícího policisty, který obsluhoval měřící zařízení, vyplývá jednoznačně, že policista postupoval při měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze laserového rychloměru, správný a řádný způsob měření byl prokázán i zmíněnými fotografiemi, záznamem přestupku, osvědčením o tom, že policista provádějící měření byl v obsluze rychloměru, kterým bylo provedeno měření, řádně proškolen a k rychloměru byl doložen i ověřovací list. Shromážděné důkazy zcela jednoznačně svědčí pro závěr o zákonnosti průběhu měření a stejně tak o místu měření na ulici Plzeňská u křížení s ulicí Slučí a z provedených důkazů, a to z oznámení přestupku sepsaném na místě, snímkem z rychloměru a výpovědi svědka policisty K., bylo prokázáno, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. S ohledem na shora uvedené nelze přisvědčit námitkám žalobce, že nebylo dostatečně určeno místo protiprávního jednání a že je tudíž výrok rozhodnutí nesrozumitelný, stejně tak nelze mít za důvodnou ani žalobní námitku, že nebylo prokázáno, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, ani námitce, jejímž obsahem je zpochybnění provedení měření rychlosti vozidla.

Krajský soud neshledává ani důvodnou námitku žalobce, že nebyl řádně vyzván k doplnění blanketního odvolání. Z výše konstatovaného obsahu usnesení naopak vyplývá, že správní orgán I. stupně žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce v souladu s § 37 odst. 3 ve spojení s § 82 odst. 2 správního řádu vyzval k doplnění chybějících náležitostí podání, k čemuž mu určil v souladu s § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu 5 pracovních dnů. Z obsahu předmětného usnesení nelze dovodit, a to z citace § 36 odst.

1 správního řádu, že k podání podanému po uplynutí stanovené lhůty se nepřihlédne, že by bez doplnění odvolání nemělo být k původnímu blanketnímu odvolání vůbec přihlíženo. Tvrdil-li žalobce současně, že jej správní orgán nepoučil o následcích neodstranění vad podání – odvolání, lze souhlasit s argumentací žalovaného, že nedoplnění blanketního odvolání žádné následky nemá, neboť správní orgán je povinen projednat i blanketní odvolání a rozhodnout o něm. Postupem správního orgánu žalobce na svých právech zkrácen nebyl. V těchto souvislostech lze poznamenat, že zmocněnec žalobce, který zastupuje obviněné z přestupků opakovaně ve správních řízeních, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, si je nepochybně dostatečně vědom, jaké jsou obsahové náležitosti odvolání ve správním řízení a podávání toliko blanketních odvolání s očekáváním výzvy ze strany správního orgánu, aby bylo řádně doplněno a nereagování na takovéto výzvy, je zcela zjevnou obstrukcí uvedeného zmocněnce.

Krajský soud uzavírá, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostaly, zcela dostatečně se ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27.5.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně